

CHOSEN

ALEASA

Rena Fischer

CHOSEN

ALEASA

 EDITURA
UNICART

*Pentru Sarah,
care a crezut întotdeauna în Emz.*

FOCUL

- Ai promis că o să te străduiești, îmi spune cu reproș în glas.

Iar eu îi promit din nou să-mi exilez amintirile undeva în adâncul memoriei.

Dar sunt ca umbrele. Cine și-ar putea imagina un trup fără umbră? O viață fără amintiri?

Dimineața e ușor, dimineața mă gândesc că o să reușesc. Dar apoi dau năvală. După-amiaza. Când lucrurile s-au mai liniștit, când sunt singură în bibliotecă și îmi fac temele sau mă uit la pâraiașele desenate pe geam de ploaie. Pe vremuri uram zilele ploioase. Acum mi se pare că fiecare picătură de apă își șoptește numele când se lovește de geam, iar zgomotul ritmic al furtunii îmi sună ca o melodie. De aceea mi-e mai greu în zilele ploioase. Nu că în Irlanda ar ploua rar.

Încerc mereu să-mi distrag atenția. Dar fiecare fibră din mine așteaptă clipa în care îi simt, dintr-odată, prezența. Mai întâi foarte blândă, ca și cum respirația lui m-ar atinge pe ceafă. Apoi îi

simt vârful degetelor pe piept, mângâindu-mi gâtul și pictând flăcări în sus, spre obraji. Umbrele sunt acum atât de aproape, încât privirile lor lacome parcă ar vrea să mă devoreze. Lovesc însă de abia în clipa în care buzele lui moi le ating pe ale mele. Mă cuprinde o vâlvătaie puternică, chipul lui îmi dansează în fața ochilor și întind brațele pentru a-l atinge. În timp ce mâinile mele se agită în gol, umbrele își înfig ghearele în pielea subțire de deasupra inimii, o sfâșie și eliberează durerea.

Însă cel mai rău e noaptea, când stau cu privirile ațintite în întunericul încolăcit ca un șarpe uriaș. Se târăște peste cearșaful alb, mi se răsucește în jurul gâtului și îmi taie respirația. Cu colții ascuțiți îmi otrăvește sângele cu dor până ce durerea e atât de intensă, încât îl simt ca pe o mângâiere adiind în vise întunecate.

În jurul trupului său suplu vibrează o mare de culori, dar privirea lui are o nuanță de metal.

- Îl vei uita, îmi spune încet.

Partea întâi

DESPĂRȚIREA

*De-atunci Corbul, ca o stană, nu mai flutură din pană,
Stând pe bustul mândrei Pallas, fantomatic, sfidător.
Ochii lui au para trează-a unui demon ce visează,
Baza lămpii-i proiectează umbra neagră pe covor,
Și-al meu suflet niciodată, smuls din ea, de pe covor,
Nu va mai sui în zbor.*

*(Corbul, de E.A. Poe,
traducere de Ștefan Augustin Doinaș)*

BĂNUIALA

În momentul în care Liz îmi arată biletele îmi dau seama că ceva nu e în regulă. Zâmbind, își dă o șuviță blondă după ureche și se uită la mine cu privirea rugătoare a unui copil mic în fața standului de dulciuri.

- Haide, Emz! Ce să nu fie în regulă?

- Nimic.

Râde și îmi dă un mic ghiont amical.

- Hei, doar pentru că tu nu lași pe nimeni să se apropie de tine și preferi s-o joci pe Albă-ca-Zăpada de neatins în sicriul de sticlă...

- Încetează!

Mă trece un fior.

Nu-mi place deloc să mi se spună așa, iar Liz nu e singura care o face. Pielea albă ca zăpada, părul negru ca abanosul. Mi-aș dori să-l am blond-deschis, și tenul bronzat, să am picioare foarte lungi ca Liz. Ori măcar să am buclele aurii ale mamei. Singurul lucru pe care l-am moștenit de la ea e conformația mică și delicată. Până și ochii de un

albastru glacial sunt de la tatăl al cărui nume nici măcar nu-l cunosc. Tata este un subiect tabu, la fel ca tot trecutul mamei mele.

- Niciun băiat normal nu-i face cadou unei fete pe care o cunoaște de câteva ore două bilete la un musical care se joacă cu casa închisă de câteva luni bune! Și încă locuri în rândul al doilea! îi spun și încerc să găsesc hiba în toată povestea asta.

- Nick nici nu e normal. Dansează ca un semi-zeu, este fantastic de masculin și dulce și are un aer periculos...

- Dulce cu aer periculos? Întreb râzând și deja mi-e clar că am pierdut.

Sunt mult prea curioasă să dau ochii cu ultima cucerire a lui Liz, așa că n-o să ratez seara asta. La urma urmei, ce se poate întâmpla? Poate că are, într-adevăr, două bilete în plus și a capitulat aseară în clubul „Fără voință“ în fața farmecului lui Liz. *Nomen est omen*. Vrea să ne aștepte în fața teatrului, nu într-un ungher întunecat din parc. Poate că n-ar trebui să fiu mereu atât de suspicioasă. Dar cum ar putea cineva crescut de Katharina Meyer să fie la fel de vesel și deschis cum e prietena mea cea mai bună?

Să nu accepți niciodată ceva fără să te întrebi cum ar putea persoana respectivă să-ți facă rău.

Iar apoi întreabă-te dacă ești dispusă să riști.

Aveam șase ani când mama mi-a băgat în cap regula asta. Iar de atunci am tot auzit-o repetând-o.

Închid ochii și văd locul de joacă. Mingea mi s-a rostogolit sub o bancă verde și când mă aplec pentru a o scoate, privirile-mi cad asupra unei mâini: albă ca fildeșul și osoasă. O rețea de vinișoare albăstrii se întinde pe toate ridurile de pe dosul palmei. Dar între degete sclipește ceva auriu. Mă uit la literele roșii pe care încă nu le pot descifra și totuși știu imediat ce delicii se ascund în foița de hârtie strălucitoare. De aceea ignor cuvintele mamei, smulg cu viteza fulgerului comoara din degetele uscate, desfac hârtia și-mi îndes conținutul dulce în gură. Mama ajunge în fața mea și fața ei are nuanța nisipului decolorat de la picioarele noastre; buza de jos îi tremură. Părăsim imediat locul de joacă. De-abia ce s-a închis ușa apartamentului în urma noastră, că mă prinde de umeri, mă zgâlțâie cu putere și-mi cere să jur că niciodată, niciodată nu voi mai accepta ceva de la străini. Dar femeia a fost foarte amabilă. Păr alb, un zâmbet drăguț pe fața ridată: o bunică din povești. Mă uit în ochii brun-aurii ai mamei și încerc să înțeleg de ce e atât de supărată.

Iar atunci se întâmplă.

Dintr-odată vocea ei pătrunde la mine ca de sub apă, înfundată și neclară. Simt că nu mai pot să respir și mă prăbușesc chircită pe podea. Ceva umed îmi curge peste obraji. Deschid gura pentru a țipa, dar nu reușesc să scot niciun sunet. Teamă! O teamă cumplită! Mă doare burta de parcă aș fi

înghițit cărbuni aprinși și fața mamei se dizolva parcă în fața ochilor mei. Ochii i se deschid larg, plini de groază. Își mișcă gura, dar nu înțeleg nimic. Mă ia în brațe și dintr-odată tot ce simt se concentrează asupra unei singure dorințe care devine de-a dreptul copleșitoare: dorința arzătoare de a ocroti. Niciodată nu am simțit-o atât de intens.

Nici nu aș fi avut cum.

Pentru că eu, un copil de șase ani, simt acum dragostea unei mame pentru copilul ei.

Dar copilul sunt eu însămi.

Să nu spui nimănui nimic. Ar face experimente pe noi sau ne-ar închide într-un ospiciu.

Înghiț gustul amar din gură și mă uit hotărâtă la Liz.

- OK, vin.

- Pe bune?

Vocea ei surprinsă îmi arată cât de puțin s-a așteptat la hotărârea mea spontană. Mă enervez.

- Nu trebuie s-o întrebi pe mama ta dacă te lasă?

- Îi spun pur și simplu că părinții tăi ți-au dat biletele și n-o să aibă nimic împotrivă. La sfârșit de săptămână se duce oricum la Hannah și Elias.

Vocea îmi tremură ușor, dar Liz nu observă.

*Trebuie să pot avea încredere în tine, Emma.
Între noi nu trebuie să fie minciuni. E prea*

*periculos. Pentru tine, pentru noi amândouă.
Promite-mi!*

Îmi respect promisiunea la fel de puțin ca băiatul ăla și de abia mult mai târziu înțeleg de ce nu ne-a așteptat în fața teatrului.

CERTITUDINE

Opt mesaje.

Cifrele clipesc roșii pe robotul telefonic și în momentul în care apăși tasta de redare începe numărătoarea inversă, de la opt la unu. Liz lălăie în fundal o melodie din musical în timp ce-și scoate jacheta udă și o atârnă pe speteaza unui scaun. Din vârfurile părului meu curge apă pe ecran. Ce ploaie nenorocită! Toate mesajele sunt de la Hannah și la fiecare vocea ei e mai stridentă.

Mama nu a ajuns la ei.

Oricare altă adolescentă de șaisprezece ani ar fi dat din mână a lehamite și ar fi spus ceva de reacțiile exagerat de isterice ale bunicii. Dar, din păcate, Hannah nu e bunica mea, iar eu nu sunt o adolescentă normală.

Ce s-a întâmplat? Mama e întotdeauna punctuală. Iar atunci când nu e, dă telefon.

- Liniștește-te! exclamă Liz și-mi pune mâna pe umăr.

- Probabil că pur și simplu i s-a descărcat bateria telefonului!

Dar gândurile mele sunt pe cale de a o lua razna. Are un încărcător în mașină. Iar la nevoie se poate telefona de la benzinărie.

O sun pe Hannah. Îi aud vocea și imaginea ei îmi răsare în fața ochilor: părul alb împletit într-o coadă din care mai scapă câte un zulf rebel, ochi căprui plini de lumină și de căldură și multe, multe riduri datorate râsului. Mama a spus cândva zâmbind că i-a adoptat pe Hannah și Elias pe post de bunici pentru mine. Dar îi cunosc mult prea bine mândria pentru a nu ști că Hannah trebuie să fi făcut primul pas atunci când mama și-a făcut apariția în cartierul lor, o fată de nouăsprezece ani, însărcinată și singură pe lume.

Hannah spune că Elias vrea să parcurgă drumul mamei pentru a verifica. Îmi tremură mâna când închid telefonul. Liz mă privește întrebător. Bineînțeles că ea nu cunoaște planul:

- 1. Caz de urgență este atunci când întârzii mai mult de două ore fără să dau vreun semn.*
- 2. Dacă se întâmplă asta, detașează-te imediat de toate emoțiile.*
- 3. Nu te încuia în apartament. Ar putea sparge ușa.*
- 4. Ia câteva haine, buletinul, telefonul și banii pentru cazuri de urgență și du-te la o prietenă.*

5. *Sun-o de acolo pe Hannah.*
6. *Dacă ți se pare că vorbește ciudat, închide. Apoi dispari. Londra ar fi o alegere bună. În orice caz, într-un oraș mare. Folosește pașaportul cu numele fals DOAR în acest caz de urgență. Dacă Hannah are vocea ei normală, o lași să vină după tine, dar ești atentă să vezi dacă vă urmărește cineva.*
7. *Să nu uiți niciodată că te iubesc. Și să ai grijă de tine.*

Planul în șapte puncte al mamei.

Îmi întorc privirea spre ceas. Trei ore. Ar fi trebuit să ajungă la Hannah și Elias acum TREI ore! Respirația mi se accelerează. Dau deoparte sentimentele, acum, imediat. Închid ochii și mă concentrez.

- Emz! Ce e? Arăți de parcă tocmai l-ai fi văzut pe Jack Spintecătorul.

Vocea lui Liz vine de departe și sună foarte înfundat.

- Aș putea să dorm azi la tine? o întreb încet.

Douăzeci și șapte, douăzeci și opt, douăzeci și nouă, treizeci.

Nu mai știu de câte ori am numărat afurisitele astea de stele montate deasupra patului lui Liz. Am auzit soneria. Sar din pat și mă uit la ceas. E de abia cinci fără câteva minute. Liz își trage gemând plapuma peste cap, dar eu mă reped la ușa de la intrare înainte ca părinții ei să se trezească.

În fața ușii e Elias. Cu un polițist.

Fac un pas în spate. Chipul slab și ridat al lui Elias e palid ca un cap de mort.

- Emma... șoptește răgușit.

Apoi strânge buzele subțiri. Peste obraji i se preling lacrimi care ajung apoi pe trenciul demodat, închis la culoare. Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată pe Elias plângând. Expresia ochilor lui scâlțați în lacrimi mă avertizează să nu-mi pierd stăpânirea de sine. Cu toate astea, o fac.

Mă scufund adânc în durerea lui. Puternic și de neoprit. Umărul mi se lovește de cadrul ușii și degetele mi se încleștează pe lemn. Trebuie să respir. Încet. Inspir și expir. Dar vârtejul mă atrage tot mai adânc, deși încerc să scap, să mă opun. Afară! E atât de întuneric aici, atât de liniște, atât de mort! Mă pierd în abisul disperării. Îl cunosc pe Elias mult prea bine pentru a mă putea desprinde repede de el. Dar în cele din urmă reușesc, închid ochii și mă sprijin epuizată de pieptul lui. Mă ia în brațe și îi simt mâinile tremurânde.

Înainte ca polițistul să vorbească, știu ce va spune.

Mama a murit.